

232.

Pismo okólne**Urzędu Wojewódzkiego Kieleckiego**

z dnia 27 maja 1931 r.

(R P B. III-1923/31) w sprawie sporządzania planów zabudowy.

Do

Wszystkich Wydziałów Powiatowych
i Magistratów miast wydzielonych
na terenie województwa kieleckiego.

Wydziały Powiatowe i Magistraty miast wydzielonych częstokroć nadsyłały Urzędowi Wojewódzkiemu do zatwierdzenia na podstawie art. 33 rozporządzenia o prawie budowlanym z dnia 16 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) projekty planów zabudowania, sporządzone niezgodnie z art. 7-32 i 51 tego rozporządzenia, względnie nie dołączyły do tych projektów wszystkich dokumentów, stwierdzających zachowanie przepisów wyszczególnionych wyżej artykułów.

Wymienione braki powodowały konieczność zwracania projektów planów zabudowania razem z załącznikami do uzupełnienia, względnie skorygowania, niepotrzebną przewlekłą korespondencją, zajmującą czas personelu urzędniczego, zwłokę w załatwianiu sprawy, następnie dużą trudność zorientowania się w znacznej ilości nagromadzonych materiałów uzupełniających, korekt planów i t. p.

Dla zapobieżenia temu na przyszłość zwraca się uwagę organów powołanych do sporządzania planów zabudowania, by plany te były sporządzane i opracowane zgodnie z przepisami rozporządzenia o prawie budowlanym z 16 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) oraz przepisami rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z 23 kwietnia 1930 r. o sposobie opracowania planów zabudowania (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 362), oraz, by do projektów planów zabudowania były załączane wszystkie dokumenty i akta stwierdzające zachowanie wspomnianych przepisów. W szczególności nadsyłane projekty planów zabudowania powinny odpowiadać następującym warunkom, wynikającym z cytowanych rozporządzeń:

1) plany zabudowania powinny być oparte na pomiarowych zdjęciach sytuacyjnych i wysokościowych (art. 7 prawa budowlanego);

2) ogólne plany zabudowania powinny zawierać wszystkie dane, wyszczególnione w art. 10, szczegółowe zaś plany zabudowania w art. 11 cytowanego prawa budowlanego, względnie i w art. 10, o ile one sporządzają się bez uprzedniego sporządzenia ogólnego planu zabudowania;

3) na planach sytuacyjnych i wysokościowych miejscowości z istniejącym stanem zabudowania i planach sytuacyjnych projektowanego zabudowania mają być wyraźnie i czytelnie oznaczone granice administracyjne osiedla, granice sfery jego interesów mieszkaniowych, jeżeli taka sfera została ustalona, tereny osuwiste, nieosuszone, bagniste i inne szkodliwe dla zdrowia (art. 175 prawa budowlanego), granice parcel, oraz istniejące budynki i inne ważniejsze istniejące i projektowane urządzenia.

Jeżeli graficzne oznaczenie granic osiedla lub sfery jego interesów mieszkaniowych z jakichkolwiek względów byłoby niemożliwe, na planach sytuacyjnych należy umieścić krótką notatkę, stwierdzającą, że teren objęty planem zabudowania leży w obrębie tych granic;

4) do planów zabudowania, obejmujących tylko część osiedla (poszczególne ulice, grupy ulic i t. p.) powinien być dołączony plan sytuacyjny całego osiedla, albo większej jego części w podziałce od 1:2.000 do 1:10.000 z oznaczeniem na tym planie sytuacyjnym linii regulacyjnych i projektowanych urządzeń przewidzianych w wymienionych planach zabudowania (§ 10 i § 46) rozporządzenia z 23-go kwietnia 1930 roku;

5) do planów zabudowania należy dołączyć następujące treściowe lecz wyczerpujące dane:

a) uzasadnienie potrzeby sporządzania szczegółowych planów zabudowania bez uprzedniego sporządzania ogólnych (art. 9 prawa budowlanego), gdy takie sporządzanie szczegółowych planów ma miejsce;

b) dowody, stwierdzające, że Magistraty miast niewydzielonych z powiatów zostały upoważnione do uchwalania planów zabudowania przez Urząd Wojewódzki (końcowy ustęp art. 21 prawa budowlanego), gdy takie upoważnienie nastąpiło;